

YANKI

PAM MUÑOZ RYAN

Pam Muñoz Ryan, çok kültürlülük konusunda yaptığı edebiyat çalışmalarından dolayı Ulusal Eğitim Birliğinin (NEA) *İnsan ve Sivil Hakları Ödülü*'nü ve *Virginia Hamilton Edebiyat Ödülü*'nü almış bir yazardır.

İki *Pura Belpré Ödülü*, *Jane Addams Çocuk Kitapları Ödülü* ve *Schneider Ailesi Kitap Ödülü* de dahil olmak üzere birçok ödüle ve övgüye layık görülen otuzdan fazla kitabı vardır. San Diego yakınlarında yaşayan yazar hakkında daha fazla bilgi almak isterseniz yazarın websitesini ziyaret edebilirsiniz. www.pammunozryan.com

ZARİFE BİLİZ

1970 yılında doğdu. Boğaziçi Üniversitesinde Siyaset Bilimi, İstanbul Üniversitesinde Arkeoloji ve Sanat Tarihi okudu. Kuramsal ve edebi çevirileri mevcuttur. Çevirileri arasında *Küçük Kara Hikâyeler Kitabı*, A. S. Byatt; *Fener Bekçisi*, J. Winterson; *Ölümçül Havalalar*, Tim Flannery; *İlerlemenin Kısa Tarihi*, Richard Wright ve *Hitler*, Ian Kershaw bulunmaktadır.

Yankı

© 2016, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Echo

© 2016, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında hiçbir yöntemle çoğaltılamaz.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Jülide Kışlalı Raca

Çeviren Zarife Biliz

Editör Işık Ergüden

Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı Müge Günbaş

ISBN 978-975-252-175-9

1. Basım: Ağustos 2016

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No: 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No: 15 34110 Cağaloğlu İstanbul

Tel: (0212) 511 53 03 Faks: (0212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 10905

PAM MUÑOZ RYAN

YANKI

Çeviren: Zarife Billiz

ROMAN

TÜM SAVAŞLARI SONA ERDİREN SAVAŞIN bitmesinden elli yıl önce bir oğlan çocuğu karanlık ormanın kıyısındaki bir armut bahçesinde arkadaşlarıyla saklambaç oynuyordu.

Ebe olan Mathilde bir kayanın üzerine oturup başını dizlerinin arasına almıştı. Yüze kadar saymaya başladı.

Oğlan aceleyle uzaklaştı. Mathilde’i etkileme umuduyla herkesten daha uzun süre saklanmaya kararlıydı. Kızın ezgili sesi onu heyecanlandırıyordu.

Mathilde sayarken bile ağzından sözcükler şarkı gibi çıkıyordu: “...otuz altı, otuz yedi, otuz sekiz, otuz dokuz...”

Oğlan, kesinlikle yasak olmasına rağmen saklanmak için ormana girdi. İkide bir arkasına dönüp armut bahçesini hâlâ görüp göremediğine bakıyordu. Armut ağaçları uzakta birer nokta gibi kalıncaya dek yürüdü ve çam ağaçları arasındaki bir kütüğe sırtını dayayıp oturdu.

Çok uzaktan Mathilde’in, “Saklanmayan ebe sobe,” diyen sesini belli belirsiz duydu. Oğlan zafer içinde geri döneceği ânı düşünerek gülümsüyordu. Ama sabırlı olmalıydı, herkes saklandığı yerden çıkana dek beklemesi gerekiyordu.

Pantolonunun beline soktuğu kitabı çıkardı. O sabah bir çingeneden bir fenik karşılığında aldığı iki şeyden biriydi kitap. Parmaklarını kitabın deri cildine kazınmış başlığı üzerinde gezdirdi:

ULAK OTTO'NUN ON ÜÇÜNCÜ MIZIKASI

Bu kadar tuhaf bir tesadüf karşısında kitabı almazlık edemezdi. Başlıktaki kendi ismiydi: Otto.
Kitabı açıp okumaya başladı.

tamadres.com

Bir Cadı, Bir Öpücük ve Bir Kehanet

EVVEL ZAMAN İÇİNDE, ŞÜPHE BÜYÜYE gölge düşürmeden uzun zaman önce, çok endişeli ve umutsuz bir kral ilk çocuğunun doğumunu bekliyormuş.

Masallarda hep olduğu gibi tahtı kralın en büyük çocuğu devralacakmış ama çocuğun oğlan olması şartmış. Şayet ilk çocuk kız olursa taht kralın erkek kardeşine, yani en hevesli rakibine geçecekmiş.

Kraliçe bir kız doğurmuş. Fakat kral hilekâr-mış. Bebek doğar doğmaz hemen planını yapmış ve sarayın sadık ebesine bebeği ormanın derinliklerine götürüp vahşi hayvanlara bırakmasını emretmiş. Sonra onu bir daha bu konudan bahsetmekten men etmiş. Karısına ve ülke halkına da çocuğun doğar doğmaz öldüğünü söylemiş.

Merhametli ebe ormanın derinliklerinde ilerlerken çocuğu orada vahşi hayvanlara terk edemeyeceğini biliyormuş. Böğürtlen çalılarının arasından geçip yerde yatan kütüklerin üzerinden atlarken gözleri kocaman açılmış çocuğa ninniler söylüyormuş. Ninni söylemeyi bıraktığında çocuk ağlıyormuş. Ebe varacağı yere ulaşana dek ninniyi bazen mırıldanarak bazen de yüksek sesle defalarca söylemiş, varacağı yer ise tembel ve bencil bir cadı olan kuzeninın yıkık dökük kulübesiymiş.

“Bu çocuğu alır mısın?” diye yalvarmış ebe. “Süt veren keçilerin var, hem gün gelir ocağını temizler.”

“Umarım öyle olur,” demiş cadı. “Ona Bir Numara¹ diyeceğim.”

Ebe bir çocuğa ad olarak rakam vermenin zalimce olduğunu düşünmüş. Ama bu gene de aylara kahvaltı olmaktan daha iyi bir kademmiş. O küçük bohçayı öpmüş ve ona verebileceği yegâne hediyeği kulağına fısıldamış. Hediyeği bir kehanetmiş.

¹ Kitapta cadının verdiği isim “Eins” olarak geçiyor. “Eins” Almancada “bir” demek. Yazar İngilizce yazdığı metinde başka dilden bir sözcüğü olduğu gibi kullandığı için biz de çeviride aynı şekilde ismi Almanca bırakabilirdik. Fakat okumayı ve anlam takibini kolaylaştırmak açısından bu sözcüğü “Bir Numara” olarak çevirmeyi uygun bulduk –çn.